

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2163/2015
05.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Станојчић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ из ..., чији је пуномоћник Милан Маричић, адвокат из ..., ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 904/15 од 23.06.2015. године, у седници одржаној 05.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 904/15 од 23.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица у Руми, П1 716/12 од 20.05.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му на име неисплаћене отпремнине исплати 223.729,50 динара са законском затезном каматом од 28.12.2012. године, као дана подношења тужбе до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од 20.05.2013. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете због неостварења права на отпремнину исплати износ наведен у ставу првом изреке са каматом, као и да му накнади трошкове поступка. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 21.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 904/15 од 23.06.2015. године жалба тужиоца је усвојена и пресуда Основног суда у Сремској Митровици, Судска јединица у Руми, П1 716/12 од 20.05.2013. године, преиначена тако што је делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати отпремнину од 124.953,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.12.2012. године до исплате, као и трошкове парничног поступка од 42.464,00 динара, а у преосталом делу – до захтеваних 223.729,50 динара на име отпремнине тужбени захтев је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог, када му је решењем од 26.05.2006. године утврђено мировање радног односа због избора на функцију ... Савез самосталних синдиката општине ..., почев од 01.06.2006. године до престанка разлога због којих је мировање одређено. Дана 01.03.2010. године Савез самосталних синдиката општине је разрешио тужиоца функције председника тог органа због истека мандата. Привременим решењем Републичког фонда ПИО од 14.06.2010. године тужиоцу је утврђено право на старосну пензију почев од 02.03.2010. године, јер је навршио пензијски стаж од 41 године и осам дана. Поступак за остварење права на пензију тужилац је покренуо захтевом од 09.03.2010. године. Према подацима из радне књижице тужиоца, тужени је био послодавац тужиоцу у периоду од 01.04.1983. године до 01.06.2006. године, а од 02.06.2006. године до 01.03.2010. године послодавац је био Савез самосталних синдиката општине ... По престанку функције, тужилац није тражио враћање на рад код туженог. У посебном парничном поступку правоснажно је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату отпремнине против туженог Савеза самосталних синдиката општине Према објављеним подацима Републичког завода за статистику, у време одласка тужиоца у пензију просечна зарада у Републици Србији је износила 41.651,00 динара, а три ове зараде износе 124.953,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд на основу члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) обавезао туженог да тужиоцу исплати отпремнину због одласка у пензију.

Чланом 119. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да исплати запосленом отпремнину при одласку у пензију, најмање у висини три просечне зараде, а према ставу 3. истог члана, под просечном зарадом из става 1. тачка 1. овог члана сматра се просечна зарада у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за статистику.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је став другостепеног суда да је тужени, као послодавац тужиоца дужан да на основу цитиране законске одредбе исплати тужиоцу отпремнину због одласка у пензију. Наиме, тужиоцу је решењем туженог од 26.05.2006. године било утврђено мировање радног односа на основу члана 79. став 1. тачка 4. Закона о раду, због избора на функцију у синдикату. Међутим, тужиоцу није престао радни однос код

туженог, а околност да се није вратио на рад код туженог, није релевантна, јер је тужилац у року у коме је могао да се врати код туженог поднео захтев за остваривање права на старосну пензију. Тужиоцу је функција у Савезу самосталних синдиката општине ... престала 01.03.2010. године, када је стекао право да се у року од 15 дана врати на рад код туженог на основу члана 79. став 2. Закона о раду, што није учинио, већ је 09.03.2010. године поднео захтев Републичком фонду ПИО за остваривање права на старосну пензију. У таквој ситуацији нису од утицаја чињенице и околности на које тужени указује у ревизији у погледу рада тужиоца у Савезу самосталних синдиката општине Ово из разлога што за време мировања радног односа у смислу члана 79. Закона о раду, запослени не врши права и обавезе на раду и по основу рада, јер је одсустан са рада због законом прописаног основа, који том одсуству даје легитимитет, али радни однос између запосленог и послодавца постоји. У конкретном случају тужени није донео решење о престанку радног односа тужиоцу применом неког од разлога прописаних чланом 175. Закона о раду. Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић